

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

พุทธศักราช ๒๕๔๐

บทบัญญัติเกี่ยวกับการกระจายอำนาจ

สู่ท้องถิ่น

รวบรวมโดย

คณิน บุญสุวรรณ

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961131089

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

พุทธศักราช ๒๕๔๐

**บทบัญญัติเกี่ยวกับการกระจายอำนาจ
สู่ท้องถิ่น**

รวบรวมโดย

คณิน บุษสุวรรณ

สารบัญ

หน้า

บทบัญญัติเกี่ยวกับการกระจาย

อำนาจสู่ท้องถิ่น

๑. การมีส่วนร่วมขององค์กร

ปกครองส่วนท้องถิ่นในการ

จัดการศึกษาอบรมของรัฐ ตามมาตรา ๔๓ ๑

๒. การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น

ในการจัดการ บำรุงรักษา และ

ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ

และสิ่งแวดล้อม ตามมาตรา ๔๖ ๒

๓. การมีส่วนร่วมขององค์กร

ปกครองส่วนท้องถิ่นในการบริการ

ทางสาธารณสุข ตามมาตรา ๕๒ ๒

๔. สิทธิของบุคคลที่จะมีส่วนร่วมกับรัฐและ
ชุมชนในการบำรุงรักษา และการได้ประโยชน์
จากทรัพยากรธรรมชาติ รวมทั้งคุณภาพ
สิ่งแวดล้อม ตามมาตรา ๕๖ ๓
๕. สิทธิของบุคคลที่จะได้รับข้อมูล และ
คำชี้แจงจากหน่วยงานราชการหรือหน่วยงาน
ของรัฐ ก่อนการอนุญาตหรือดำเนิน
โครงการที่กระทบต่อชุมชนท้องถิ่น
ตามมาตรา ๕๙ ๔
๖. การกระจายอำนาจให้ท้องถิ่น
พึ่งตนเอง รวมทั้งการพัฒนาเศรษฐกิจ
ท้องถิ่น ตามมาตรา ๗๘ ๕
๗. การมีส่วนร่วมของประชาชน
ในการบำรุงรักษาและใช้ประโยชน์
จากทรัพยากรธรรมชาติ และคุ้มครอง
คุณภาพสิ่งแวดล้อม ตามมาตรา ๗๙ ๖
๘. การจัดตั้งและการกำกับดูแลองค์กร
ปกครองส่วนท้องถิ่น ตามมาตรา ๒๘๓ ๖

๙. ความเป็นอิสระขององค์กร
 ปกครองส่วนท้องถิ่น รวมทั้งการ
 กำหนดอำนาจหน้าที่ระหว่างรัฐ
 กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
 ตามมาตรา ๒๘๔.....๗
๑๐. องค์ประกอบและที่มาขององค์กร
 ปกครองส่วนท้องถิ่น ตามมาตรา ๒๘๕.....๙
๑๑. สิทธิของราษฎรในการให้สมาชิก
 สภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นพ้น
 จากตำแหน่ง ตามมาตรา ๒๘๖ ๑๑
๑๒. สิทธิของราษฎรในการเข้าชื่อ
 ขอให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
 ออกข้อบัญญัติท้องถิ่น ตามมาตรา ๒๘๗..... ๑๒
๑๓. หน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
 ในการบำรุงรักษาศิลปะ ภูมิปัญญาท้องถิ่น
 หรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น
 ตามมาตรา ๒๘๙ ๑๒

๑๔. อำนาจหน้าที่ขององค์กร

ปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริม

และรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

ตามมาตรา ๒๙๐ ๑๓

บทบัญญัติเกี่ยวกับการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น

๑. การมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดการศึกษาอบรมของรัฐ ตามมาตรา ๔๓

“มาตรา ๔๓ บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย

การจัดการศึกษาอบรมของรัฐต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและเอกชน ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ

การจัดการศึกษาอบรมขององค์กรวิชาชีพและเอกชนภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ ย่อมได้รับความคุ้มครอง ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ”

๒. การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการจัดการ บำรุงรักษา และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ตามมาตรา ๔๖

“มาตรา ๔๖ บุคคลซึ่งรวมกันเป็นชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมย่อมมีสิทธิอนุรักษ์หรือฟื้นฟูจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะหรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นและของชาติ และมีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ”

๓. การมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการบริการทางสาธารณสุข ตามมาตรา ๕๒

“มาตรา ๕๒ บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับบริการทางสาธารณสุขที่ได้มาตรฐาน และผู้ยากไร้มีสิทธิได้รับการรักษาพยาบาลจากสถานบริการสาธารณสุขของรัฐ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ”

การบริการทางสาธารณสุขของรัฐต้องเป็นไปอย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ โดยจะต้องส่งเสริมให้องค์กร

ปกครองส่วนท้องถิ่นและเอกชนมีส่วนร่วมด้วยเท่าที่จะ
 กระทำได้

การป้องกันและขจัดโรคติดต่ออันตราย รัฐต้องจัด
 ให้แก่ประชาชนโดยไม่คิดมูลค่าและทันต่อเหตุการณ์ ทั้งนี้
 ตามที่กฎหมายบัญญัติ”

๔. สิทธิของบุคคลที่จะมีส่วนร่วมทั้งกับรัฐและชุมชนในการ
 บำรุงรักษา และการได้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ
 รวมทั้งคุณภาพสิ่งแวดล้อม ตามมาตรา ๕๖

“มาตรา ๕๖ สิทธิของบุคคลที่จะมีส่วนร่วมทั้งกับรัฐ
 และชุมชนในการบำรุงรักษาและการได้ประโยชน์จาก
 ทรัพยากรธรรมชาติและ ความหลากหลายทางชีวภาพ และ
 ในการคุ้มครอง ส่งเสริม และรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม เพื่อ
 ให้ดำรงชีพอยู่ได้อย่างปกติและต่อเนื่อง ในสิ่งแวดล้อมที่จะ
 ไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัย สวัสดิภาพ หรือ
 คุณภาพชีวิตของตน ย่อมได้รับความคุ้มครอง ทั้งนี้ ตามที่
 กฎหมายบัญญัติ

การดำเนินโครงการหรือกิจกรรมที่อาจก่อให้เกิดผลกระทบอย่างรุนแรงต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม จะกระทำมิได้ เว้นแต่จะได้ศึกษาและประเมินผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม รวมทั้งได้ให้องค์การอิสระซึ่งประกอบด้วยผู้แทนองค์การเอกชนด้านสิ่งแวดล้อมและผู้แทนสถาบันอุดมศึกษาที่จัดการศึกษาด้านสิ่งแวดล้อม ให้ความเห็นประกอบก่อนมีการดำเนินการดังกล่าว ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

สิทธิของบุคคลที่จะฟ้องหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ ราชการส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรอื่นของรัฐ เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ย่อมได้รับความคุ้มครอง"

๕. สิทธิของบุคคลที่จะได้รับข้อมูล และคำชี้แจงจากหน่วยราชการหรือหน่วยงานของรัฐ ก่อนการอนุญาตหรือดำเนินโครงการที่กระทบต่อชุมชนท้องถิ่น ตามมาตรา ๕๕

"มาตรา ๕๘ บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับข้อมูล คำชี้แจง และเหตุผล จากหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น ก่อนการอนุญาตหรือ

การดำเนินโครงการหรือกิจกรรมใดที่อาจมีผลกระทบต่อ
คุณภาพสิ่งแวดล้อม สุขภาพอนามัย คุณภาพชีวิต หรือส่วน
ได้เสียสำคัญอื่นใดที่เกี่ยวกับตนหรือชุมชนท้องถิ่น และมี
สิทธิแสดงความคิดเห็นของตนในเรื่องดังกล่าว ทั้งนี้ ตาม
กระบวนการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนที่กฎหมาย
บัญญัติ”

๖. การกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นพึ่งตนเอง รวมทั้งการ
พัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น ตามมาตรา ๗๘

“มาตรา ๗๘ รัฐต้องกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นพึ่ง
ตนเองและตัดสินใจในกิจการท้องถิ่นได้เอง พัฒนา
เศรษฐกิจท้องถิ่นและระบบสาธารณสุขปโภคและ
สาธารณสุขการตลอดทั้งโครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศใน
ท้องถิ่นให้ทั่วถึงและเท่าเทียมกันทั่วประเทศ รวมทั้ง
พัฒนาจังหวัดที่มีความพร้อมให้เป็นองค์กรปกครองส่วน
ท้องถิ่นขนาดใหญ่โดยคำนึงถึงเจตนารมณ์ของประชาชน
ในจังหวัดนั้น”

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961131089

๗. การมีส่วนร่วมของประชาชนในการบำรุงรักษาและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และคุ้มครองคุณภาพสิ่งแวดล้อม ตามมาตรา ๗๕

“มาตรา ๗๕ รัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการสงวน บำรุงรักษา และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและ ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุล รวมทั้งมีส่วนร่วมในการส่งเสริมบำรุงรักษา และคุ้มครองคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามหลักการการพัฒนาที่ยั่งยืน ตลอดจนควบคุมและกำจัดภาวะมลพิษที่มีผลต่อสุขภาพอนามัย สวัสดิภาพ และคุณภาพชีวิตของประชาชน”

๘. การจัดตั้งและการกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามมาตรา ๒๘๓

“มาตรา ๒๘๓ ท้องถิ่นใดมีลักษณะที่จะปกครองตนเองได้ ย่อมมีสิทธิได้รับจัดตั้งเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

การกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ต้องทำเท่าที่จำเป็นตามที่กฎหมายบัญญัติ แต่ต้องเป็นไปเพื่อการคุ้มครองประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นหรือประโยชน์ของประเทศเป็นส่วนรวม ทั้งนี้ จะกระทบถึงสาระสำคัญแห่งหลักการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่นหรือนอกเหนือจากที่กฎหมายบัญญัติไว้ มิได้”

๘. ความเป็นอิสระขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมทั้งการกำหนดอำนาจหน้าที่ระหว่างรัฐกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามมาตรา ๒๘๔

“มาตรา ๒๘๔ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหลายย่อมมีความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบาย การปกครอง การบริหาร การบริหารงานบุคคล การเงินและการคลัง และมีอำนาจหน้าที่ของตนเองโดยเฉพาะ

การกำหนดอำนาจและหน้าที่ระหว่างรัฐกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ด้วยกันเอง ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ โดยคำนึงถึง
การกระจายอำนาจเพิ่มขึ้นให้แก่ท้องถิ่นเป็นสำคัญ

เพื่อพัฒนาการกระจายอำนาจเพิ่มขึ้นให้แก่ท้องถิ่น
อย่างต่อเนื่อง ให้มีกฎหมายกำหนดแผนและขั้นตอนการ
กระจายอำนาจ ซึ่งอย่างน้อยต้องมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

(๑) การกำหนดอำนาจและหน้าที่ในการจัด

ระบบการบริการสาธารณะระหว่างรัฐกับองค์กรปกครองส่วน
ท้องถิ่นและระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยกันเอง

(๒) การจัดสรรสัดส่วนภาษีและอากรระหว่างรัฐกับ
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยคำนึงถึงภาระหน้าที่ของรัฐ
กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและระหว่างองค์กรปกครอง
ส่วนท้องถิ่นด้วยกันเองเป็นสำคัญ

(๓) การจัดให้มีคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่งทำ
หน้าที่ตาม (๑) และ (๒) ประกอบด้วยผู้แทนของหน่วย
ราชการที่เกี่ยวข้อง ผู้แทนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีคุณสมบัติตามที่กฎหมายบัญญัติโดยมี
จำนวนเท่ากัน

ในกรณีที่มีการกำหนดอำนาจและหน้าที่และการจัดสรรภาษีและอากรตาม (๑) และ (๒) ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใดแล้ว คณะกรรมการตาม (๓) จะต้องนำเรื่องดังกล่าวมาพิจารณาทบทวนใหม่ทุกระยะเวลาไม่เกินห้าปีนับแต่วันที่มีการกำหนดอำนาจและหน้าที่หรือวันที่มีการจัดสรรภาษีและอากร แล้วแต่กรณี เพื่อพิจารณาถึงความเหมาะสมของการกำหนดอำนาจและหน้าที่ และการจัดสรรภาษีและอากรที่ได้กระทำไปแล้ว ทั้งนี้ ต้องคำนึงถึงการกระจายอำนาจเพิ่มขึ้นให้แก่ท้องถิ่นเป็นสำคัญ

การดำเนินการตามวรรคสี่ เมื่อได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีและรายงานรัฐสภาแล้ว ให้มีผลใช้บังคับได้”

๑๐. องค์ประกอบและที่มาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามมาตรา ๒๘๕

“มาตรา ๒๘๕ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีสภาท้องถิ่นและคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น สมาชิกสภาท้องถิ่นต้องมาจากการเลือกตั้ง

คณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นให้มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน หรือมาจากความเห็นชอบของสภาท้องถิ่น

การเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นและคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน ให้ใช้วิธีออกเสียงลงคะแนนโดยตรงและลับ

สมาชิกสภาท้องถิ่น คณะผู้บริหารท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่น มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี

คณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นจะเป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ พนักงานหรือลูกจ้างของหน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ หรือของราชการส่วนท้องถิ่นมิได้

คุณสมบัติของผู้มีสิทธิเลือกตั้งและผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้ง หลักเกณฑ์และวิธีการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น คณะผู้บริหารท้องถิ่นและผู้บริหารท้องถิ่น ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

ในกรณีที่มีการยุบสภาท้องถิ่น หรือในกรณีที่สมาชิกสภาท้องถิ่นพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะตามมาตรา

๒๘๖ และต้องมีการแต่งตั้งคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้
บริหารท้องถิ่นเป็นการชั่วคราว มิให้นำบทบัญญัติวรรคสอง
วรรคสาม และวรรคหก มาใช้บังคับ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมาย
บัญญัติ”

๑๑. สิทธิของราษฎรในการให้สมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้
บริหารท้องถิ่นพ้นจากตำแหน่ง ตามมาตรา ๒๘๖

“มาตรา ๒๘๖ ราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้งใน
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใดมีจำนวนไม่น้อยกว่าสามใน
สี่ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มาลงคะแนนเสียง เห็นว่า
สมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นผู้ใดขององค์กร
ปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นไม่สมควรดำรงตำแหน่งต่อไป ให้
สมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นผู้นั้นพ้นจาก
ตำแหน่ง ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

การลงคะแนนเสียงตามวรรคหนึ่งต้องมีผู้มีสิทธิ
เลือกตั้งมาลงคะแนนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนผู้มี
สิทธิเลือกตั้งทั้งหมด”

๑๒. สิทธิของราษฎรในการเข้าชื่อขอให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นออกข้อบัญญัติท้องถิ่น ตามมาตรา ๒๘๗

“มาตรา ๒๘๗ ราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้งในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใดมีจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น มีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อประธานสภาท้องถิ่นเพื่อให้สภาท้องถิ่นพิจารณาออกข้อบัญญัติท้องถิ่นได้

คำร้องขอตามวรรคหนึ่งต้องจัดทำเป็นร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นเสนอมาด้วย

หลักเกณฑ์และวิธีการเข้าชื่อรวมทั้งการตรวจสอบ ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ”

๑๓. หน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการบำรุงรักษาศิลปะ ภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น ตามมาตรา ๒๘๕

“มาตรา ๒๘๕ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีหน้าที่บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีสิทธิที่จะจัดการศึกษาอบรมและการฝึกอาชีพตามความเหมาะสมและความต้องการภายในท้องถิ่นนั้น และเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาอบรมของรัฐ แต่ต้องไม่ขัดต่อมาตรา ๔๓ และมาตรา ๘๑ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติการจัดการศึกษาอบรมภายในท้องถิ่นตามวรรคสอง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องคำนึงถึงการบำรุงรักษา ศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นด้วย”

๑๔. อำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ตามมาตรา ๒๕๐

“มาตรา ๒๕๐ เพื่อส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายบัญญัติ

กฎหมายตามวรรคหนึ่งอย่างน้อยต้องมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

(๑) การจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่อยู่ในเขตพื้นที่

(๒) การเข้าไปมีส่วนในการบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่อยู่นอกเขตพื้นที่ เฉพาะในกรณีที่อาจมีผลกระทบต่อการดำรงชีวิตของประชาชนในพื้นที่ของตน

(๓) การมีส่วนร่วมในการพิจารณาเพื่อริเริ่มโครงการหรือกิจกรรมใดนอกเขตพื้นที่ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม หรือสุขภาพอนามัยของประชาชนในพื้นที่"

ประวัติย่อ “นายคณิน บุญสุวรรณ”

๑. เป็นคนชลบุรี ได้รับการศึกษาเบื้องต้นและจบชั้นมัธยมปีที่ ๖ ที่ชลบุรี
๒. จบม.ศ. ๕ ที่โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย
๓. จบปริญญาตรี (เกียรตินิยมดี) จากคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
๔. จบปริญญาโททางรัฐศาสตร์ จากมหาวิทยาลัย HOUSTON สหรัฐอเมริกา
๕. ได้รับประกาศนียบัตรวิชา “การดำเนินนโยบายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกา” จากมหาวิทยาลัย TUFTS สหรัฐอเมริกา
๖. เคยรับราชการที่รัฐสภา และสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด
๗. เคยเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรุงเทพมหานคร
๘. เคยเป็นผู้ช่วยการรองคณบดีเพื่อเกษตรกร (อดท.)
๙. เคยเป็นอนุกรรมการประชาสัมพันธ์ ป.ป.ป.
๑๐. เคยเป็นรองประธานคนที่หนึ่ง คณะกรรมการวิสามัญศึกษาแนวทางแก้ไขรัฐธรรมนูญของสภาผู้แทนราษฎร
๑๑. เคยเป็นกรรมการ คพป. (คณะกรรมการพัฒนาประชาธิปไตย)
๑๒. เคยเป็นโฆษกและกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี หลายสมัย
๑๓. เขียนหนังสือ ๑๕ เล่ม เช่น “จีนสามยุค” “การเมืองการปกครองของอังกฤษ” “ปทานุกรมศัพท์รัฐสภาไทย” “รัฐมนตรีเมืองไทย” “วิพากษ์กฎหมายเลือกตั้ง” “ฝ่า อดท.” และ “๕๐ คำถามส.ส.ร.” เป็นต้น

หน้าที่และความรับผิดชอบในสภาร่างรัฐธรรมนูญ

- เป็นสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ จังหวัดชลบุรี
- เป็นที่ปรึกษาประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ
- เป็นกรรมการประชาสัมพันธ์
- เป็นโฆษกคณะกรรมการยกร่างรัฐธรรมนูญ
- เป็นรองประธานคณะกรรมการพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญ

บ 5977 ฉ.1

KD คณิน บุญสุวรรณ.
32 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
ค132ร พุทธศักราช 2540 (15) บทบัญญัติ-
2540 เกี่ยวกับการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น.
ล.15

พิมพ์ที่ กองการพิมพ์
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร